

دولت ریسی در کانون چالش‌ها

در نگاه اول به نظر می‌رسد که آقای ریسی با برخورداری از حمایت همه ارکان نظام هم توانایی بیشتری برای حل مشکلات کشور دارد و هم چالش‌های پیش روی ایشان کمتر است و دورانی از ثبات و آرامش متوجه جامعه ایران خواهد بود.

به گزارش سایت خبری پرسون، جعفر گلابی نوشت: البته این دعایی از عمق جان‌مان است که پس از آن همه سختی‌ها و مرارت‌ها و بحران‌ها که بعضا تا به امروز هم ادامه دارند حداقل برای مدت قابل ملاحظه و با هر مقدمه‌ای و به هر طریقی مردم تنفسی داشته باشند و آرامشی بیابند. پس از تصدی دولت جدید در ابتدا هم که شده با رفع مخالفت‌ها و بحران‌سازی‌ها و بعضا مانع‌تراشی‌های داخلی و آسودگی دولت از این بابت انتظار می‌رود که با پرکاری که معمولاً اصولگرایان به آن مباحث می‌کنند در امور مردم گشایش‌هایی ایجاد شود ولی در همین آغاز این نکته بر همه مردم مکشوف خواهد شد که حداقل بخشی از کندی‌ها و ناکامی‌های دولت فعلی به واسطه عملکرد مخالفان دولت و عدم حمایت قوای مختلف از او بوده است و این اولین برگ تبرئه دولت آقای روحانی است که به دست خواهد آورد.

البته با حمایت‌های همه‌جانبه از دولت مسلماً انتظارات مردم بیشتر می‌شود مضاف بر اینکه طی هشت سال گذشته اصولگرایان با تمام قوا و با کمک صداوسیما بر تنور مطالبات معیشتی دمیدند و دولت را ناتوان از برآوردن نیازهای مردم نشان دادند. جالب اینکه تبلیغات گسترده ایشان همواره بر حاشیه‌ای بودن تحریم‌ها بوده است یعنی اینکه برخلاف دولت فعلی دولت آینده بسیاری از مشکلات را به تحریم‌ها نسبت نمی‌دهد، یعنی نمی‌تواند نسبت بدهد و طبیعی است که مردم هم انتظار داشته باشند که حتی در صورت ادامه تحریم‌ها مشکلات‌شان به سرعت برطرف شود. اما اگر تحریم‌ها لغو شوند واقعا می‌توان حدس زد که انفجاری از انتظارات مردمی پدید خواهد آمد و این کاملاً طبیعی و بدیهی است.

اگر دولت آقای روحانی باوجود تحریم‌های بی‌سابقه تاریخی و بروز اپیدمی کرونا به هر حال کشور را اداره کرد و با تورم جنگید و اقتصاد را از فروپاشی دور نگه داشت و دستمزدها را افزایش داد و تسهیلات گسترده در اختیار بخش‌های تولیدی و عموم مردم قرار داد وقتی تحریم‌ها لغو شوند لابد دولت بعدی (فارغ از درستی یا نادرستی و اقتصادی بودن آن) جهشی در حقوق کارمندان و کارگران و بازنشستگان ایجاد خواهد کرد و وام‌های ارزان برای ازدواج و مسکن و امور ضروری پرداخت خواهد کرد. اما این تنها بخشی از مشکلات است که دولت آینده به سرعت با آن درگیر می‌شود، مشکل اصلی جای دیگری خودنمایی خواهد کرد. با اینکه حاکمیت دوگانه در هیچ دوره‌ای کاملاً محقق نشده و البته خود عوارض مختلف هم داشته است ولی با وقوع نسبی آن بسیاری از مطالبات و نارضاایتی‌ها در این مدل از اداره کشور هضم می‌شد.

مردم چون انتظارات خود را از دولت می‌خواستند گاهی صریح و گاهی در لفافه می‌شنیدند که نمی‌گذارند دولت کار کند! بعضی از حقایق آشکار هم این را نشان می‌داد. در آن‌سو حاکمیت هم به صورت طبیعی مراجعات و انتظارات را متوجه دولت می‌کرد، اما در یک حاکمیت یکدست دیگر چنین امکانی وجود ندارد و همه مطالبه‌ها و خواستن‌ها و نیازها در یکجا متمرکز می‌شود و کانون آن دولت خواهد بود. در واقع دوقطبی شهروندان و مطالبه‌گران و ساختار سیاسی شکل می‌گیرد و مرزهایش پررنگ می‌شود و خطر اصلی همین جاست.

در اعتراضات سال‌های ۹۶ و ۹۸ معترضان عادی (نه آنان که احتمالاً به صورت تشکیلاتی لابه‌لای جمعیت حاضر می‌شدند و هدف‌شان براندازی بود) شعارهای متفرقه می‌دادند؛ گاهی علیه دولت و گاهی علیه حاکمیت، گاهی فقط برای بنزین و گاهی از سر لجاجت یادی از گذشته می‌کردند و هیچ تمرکزی در اعتراضات گزارش نمی‌شد، اما در حاکمیت یکدست حتی یک بخشدار هم نماینده کل حاکمیت تلقی خواهد شد و اگر اعتراضی به او شود متوجه کل نظام خواهد بود. درواقع ما به دست خودمان تکثر موجود در جامعه که بعضاً چون سوپاپ اطمینان عمل می‌کرد را به یکپارچگی در دوسوی ماجرا مبدل کردیم. در بعد خارجی هم همین وضع حاکم خواهد شد و کشورهایی چون اسرائیل دیگر دشمنانی چون ظریف ندارند که با چهره اعتدال‌گرا و آشنا به مناسبات جهانی نقشه‌های اجماع‌سازی‌شان علیه ایران را نقش بر آب کند. آنها همه مسوولان ایران را تندرو نشان خواهند داد تا بایدن و اروپا را به تقابلی بکشانند که از آن پرهیز دارند.

البته غیبت امثال ترامپ و نتانیاهو عاملی مثبت است ولی می‌دانیم که اعتراضات مقطعی سال‌های ۹۶ و ۹۸ ترامپ را به طمع انداخت که با تحریم‌های حداکثری نارضاایتی‌ها را گسترده و طولانی کند. حالا کاهش بی‌سابقه مشارکت در انتخابات است که احتمالاً پیامی به مراتب طمع‌سازتر به ایران‌ستیزان می‌دهد تا از بستر نواقص و ناکارآمدی‌ها و عدم رضایت سود برند. می‌دیدیم که مشارکت‌های بالا در انتخابات معمولاً تا مدت‌ها آتش توپخانه رسانه‌ای و سیاسی علیه ایران را خاموش می‌کرد حالا ما باید دید که بیگانگان از نوع برگزاری انتخابات چه پیامی را دریافت خواهند کرد و چه عکس‌العملی نشان خواهند داد؟ لذا دولت در بعد خارجی باید در انتظار چالش‌های جدید باشد و اگر هوشیار نباشد چه بسا فشارهای حداکثری به گونه‌ای دیگر به وجود آیند و ایران را در تنگنا قرار دهند.

توجه: مطلب مندرج صرفاً دیدگاه نویسنده است و رسانه پرسون در قبال آن هیچ موضعی ندارد.

منبع: اعتماد